

Camí de la dona d'aigua

El Solei

Avall, d'esquena a Arbucies, i a llevant,
 pel mig de verdes hortes anguileja
 planer camí que mena al bell saltant.
 No lluny i al fons, se sent com joguineja
 l'aigua del riu. S'aixamplen entorn verdosos prats,
 i plàtans en fileres el guarden pels costats.
 Enllà, la carretera.
 Uns arbres seculents la duen presonera.
 I per damunt del balenceig suau
 de llur brancatge altíssim
 surt el Montseny que besa el cèlic blau.
 Un regarell de neu, com un somris puríssim
 de verge adolescent, blanqueja en la congesta.
 Les Agudes, per sobre el cap de Grenys
 traboca cap ací l'erguida testa
 amb aire amenaçant i els ulls ferrenys.

Passeig dels enamorats

I s'entra al bosc. Els roures bonyeguts
 i les alzines velles encreuen les llurs branques
 dessobre del camí.
 Somriuen amagades sota el brancall dels brucs
 ací i allà flors blanques,
 que'l vent desfà sa flaire mesclada al romaní.
 I l'ombra s'espesseix
 a dins del bell passeig.
 S'hi sent una fredor que l'ànima es despulla
 de la besada ardenta del dia calorós:
 és un ventall que venta, cada fulla,
 i raja l'ombra fresca com un menjar sucós.
 Per sota d'aquest sostre de verdor
 travessa un rec que té un reflexe clar;
 trament dalt de les fulles esquinços de claror
 i l'aigua alegre brilla i esperginí llum s'en và.

LL. TORRES I PLÀ

